

«Clara» de Maria Òdena

Relat guanyador del concurs «Imagina un amor» en la categoria de 16 a 18 anys de l'edició 2018.

—Però... et puc seguir anomenant Clara?

—Sí, és clar. És el meu nom, no? —diu sense cap mena de vacil·lació.

Clara. Clara és la seva pell, suau i impol·luta. Aquest adjectiu, “impol·lut”, sol ser definit com “no tacat” o “completament net”. Deixeu-me canviar-ne el significat durant aquesta fracció de temps, doncs aquest no està suficientment detallat per escaure correctament a la realitat a la qual em refereixo. La seva pell és impol·luta, com el més fi dels marbres, que decora museus i exposicions, i que només uns pocs afortunats tenen la sort de poder tocar, modelar, per extreure'n la seva màxima esplendor. La Clara juga en els dos equips, doncs ella mateixa és escultor i escultura. Ella mateixa posseeix tots els detalls de les més magnífiques obres dins la seva polida pell. Ell mateix té la pell impregnada d'aquest marbre clar.

—I si em vull referir a tu en tercera persona?

—Doncs fes servir els pronoms que t'agradin, Marina —diu com si es tractés d'un assumpte tancat—. Ell, ella... inventa-te'n un si vols.

Els seus ulls em miren. Els seus ulls clars em miren a mi, i aquest simple fet fa que em qüestionari com he arribat fins aquí, perquè he sigut jo qui s'ha trobat amb ella. Per què soc jo la que els seus ulls blau cel miren amb l'amor més clar i pur, més impol·lut; soc jo la noia que miren buscant comprensió, perquè té clar que en mi la trobarà. La Clara sap que jo sempre l'ajudaré a ser clar.

—T'estimo molt Clara. Ho saps, oi? —li dic, i ell em mira somrient en silenci. És el primer cop en tota la tarda que la seva veu s'ha aturat. Que la seva veu tan clara ha afluixat i m'ha deixat pas. La seva dolça veu, digna de ser elogiada pels rossinyols més lliures, s'ha aturat després de fer-me saber que no sap si és una dona o un home. Diu que soc la primera en saber-ho, i que no ho té clar. Sap que no s'hi vol trencar el cap, però diu que ja ho descobrirà, i si no, doncs viurà des dels dos equips. Com l'escultor i l'escultura que viuen dins la seva pell. Però jo crec que, més aviat, ella serà el rossinyol que els altres rossinyols elogiarian. Sense pedres ni martells ni cisells. Només la clara veu, els blaus ulls i la impol·luta pell.

M'apropo a ella i ajunto els meus llavis amb els seus. Col·loco les meves mans sobre les seves galtes i les hi acaricio amb dolçor. Noto els seus cabells a la punta dels meus dits. Recordo el dia que se'ls va tallar, com el terra de la perruqueria va quedar cobert per aquella seda morena. Ara els duu curts, però segueixen sent igual de foscos. Li va anar bé desfer-se d'aquell pes, doncs aquella cabellera negra com el carbó només cohibia el seu cap.

Ara em rodeja amb els braços i recolza el cap sobre la meua espatlla. Jo també l'abraço. I és la Clara. No és el seu gènere el que la fa ser Clara. És la seva polidesa, la seva blavor i la seva dolçor. I jo l'estimo clarament.

—Ets vàlid i vàlida —li dic en un xiuxiueig—. Mereixes que t'ho diguin dos cops.

[Nota de l'autora: aquest breu relat està protagonitzat per una parella, formada per una noia, la Marina; i la Clara, que acaba d'explicar-li que se sent identificada com a gènere no binari.]